

La setmana

DEL 20 AL 26 DE DESEMBRE



SANT JULIÀ DE LOÏRIA
Divendres 24. A les 20h. El Pare Nadal recollirà les cartes dels xiquets davant la Casa Comuna.



PERPINYA
De dimarts a diumenge. Pessebre vivent a la Capella de Sant Domènec sota la direcció de l cantant Jordi Barre.



LLEIDA
Des del 20 de desembre fins el 20 de gener. Saló infantil Cucalbecum a la Fira de Lleida. Pavelló Nou dels Camps Elisis.



OLOT
Dimecres 22. A les 22 h. Orfeó Popular. Debat "Economia dels Estats Units"



CASTELLÓ
Dimarts 21. 19 h. Catedral. Acte final del centenari d'Isabel Ferrer. Organitzat pel col·legi públic Isabel Ferrer.



GRANOLLERS
Fins el 30 de gener. Al Museu de Granollers. Exposició sobre el pintor Jaume Huguet, "El darrer esclat del gòtic".



BARCELONA
Fins dimecres 22. Fira de Santa Llúcia a l'esplanada de la Catedral. Venda de productes de decoració nadalenca.



VALENCIA
Dimarts 21. 20 h. Torres de Serrans. Concentració amb torxes contra el racisme i la xenofòbia. Organitza SOS Racisme.



ALDAIA
Dilluns 20. 18 hores de la vesprada. Centre Cultural i Recreatiu d'Aldaia. Exposició i taula rodona dins les Jornades sobre el Voluntariat.



PALMA
Des de dimecres i fins el dia 2. A l'Auditori. Dagoll Dagom presenta el seu espectacle "Historietes".



ALCOI
20 al 23. Cicle de teatre "Titelles de Nadal" en diversos locals. Organitza i coordina el Centre Cultural d'Alcoi.



GANDIA
Divendres 24. Missa del Gall. Cant de la Sibil·la en diverses esglésies de la ciutat. Especialment a la Parròquia de Santa Anna.

MADDONA DI CAMPIGLIO (Itàlia)
Des del dimarts 21 fins dijous 23. Copa d'Europa d'esquí alpí en la modalitat d'homes. Telèfon 39-46540707

BETLEM
Divendres 24. Misses de la Nativitat. Les diferents confessions fan cerimònies tot el dia a la Basílica.

EL CAIRE
Dijous 23. Reunió del Govern d'Israel i l'OAP per a intentar desbloquejar el procés de pau. (Article a la pàgina 45)

KRAJINA (Croàcia)
Diumenge 26. Segona ronda de les eleccions en aquesta autoproclamada república sèrbia de Croàcia.

PARÍS
Tots els dies de Nadal. Presentació al Parc Temàtic Eurodisney de l'espectacle "Nòel". Informació 33-160457000

EDIMBURG
Celebració fins el cap d'any de les festes del Hogmanay.

'Kolbasa' i vodka per tres rubles

Des de Moscou, Llibert Ferri ens ajuda a conèixer la personalitat i les raons que han menat el líder feixista Vladimir Jirinovski a triomfar electoralment.

L'home enormement greixós i amb cara de nen i el seu company jove del *blazer* vermell amb botons metàl·lics van complir immediatament l'ordre: es van llançar sobre aquella dona elegant que s'expressava amb contundència però amb correcció, i la van treure a rossegons de la sala. Mentrestant Jirinovski no parava de cridar, d'escriu. Va convertir la mesa de la conferència de premsa en una mena de parada de la plaça:

—Ràpid, ràpid, ràpid, ràpid. Fora, fora, fora, i que no torni a entrar. Això és una conferència de premsa, i no pas un lloc de xafarderies per a dones. Que si la coneix? I tant que la coneix! És boja, ha arruïnat la vida de la seva família. Està amargada perquè el seu fill és alcohòlic. I ara intenten desprestigiar-me.

Però Jirinovski no va explicar ni va contestar la pregunta que li havia fet aquella dona morena i elegant d'uns 45 anys:

—Tu ara, Vladimir, dius que no has tingut res a veure mai amb els comunistes. Ja no recordes quan venies gairebé cada dia a la meua oficina a explicar-me les teves desgràcies i em demanaves que per favor fes alguna cosa perquè t'admetessin al partit?

Com que finalment no el van admetre al PCUS Vladimir Jirinovski va haver d'inventar-se estratègies per a fer-se conegut: muntar escàndols a Raïssa Gorbaxov, insultar-la cada cop que la trobava —o que la buscava—; després enviar cartes als diaris fent "espectaculars" propostes i declaracions. Més tard Jirinovski va visitar despatxos d'allò més foscos, i va acabar aconseguint favors: el seu partit "liberal-democràtic" va ser el primer a ser registrat, fins i tot abans que el PCUS, quan la reforma de l'article sisè de la Constitució de l'URSS va donar

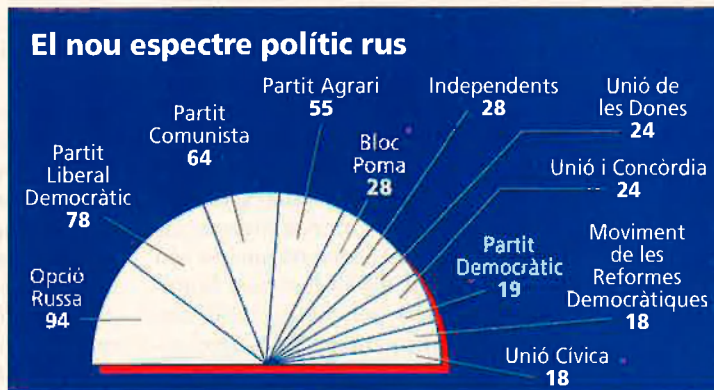
llum verd al pluripartidisme; va rebre grans ajudes per a fer la campanya de les eleccions presidencials russes de 1991 i així va poder aconseguir vuit milions de vots; ningú no li va impedir mai entrar a l'hemicicle del Parlament, tot i que no era diputat, i repartir els seus opuscles i pamflets propagandístics.

ment pels bulevards, les carreteres i les aldees. Jirinovski ha promès l'estatalització del 70% de l'economia i, a més, *kolbasa* —llonganissa— i vodka a tres rubles, i tothom sap a Rússia què vol dir això: són els mínims que dins de la misèria es necessiten per poder sobreviure a l'hivern. Són aquests mínims de *kolbasa* i de

vodka el que reivindicaven molts dels desesperats que van anar a defensar la Casa Blanca l'octubre passat i que no els importava enlairar la bandera roja soviètica, agermanar-la amb la tsarista, culpar els jueus de tots els mals, exhibir retrats de Stalin i estampes de Jesucrist, aplaudir els discursos d'odi social de Viktor Anpílov i deixar-se protegir pels joves nazis d'Alexander Barkai-xov. De fet, tota aquesta

barreja era en la gènesi del "consens" que va fer possible l'existència mateixa de l'URSS com a societat i com a imperi. Jirinovski prové del stalinisme, del sovietisme, del comunisme rus i n'és la cara més esperpèntica. Ziuganov, en canvi, sap complir bé, sap interpretar bé el seu paper de nacional-patriota "roig" amb tocs més intel·lectuals.

Els anomenats demòcrates han pagat cara la infravaloració del nacional-patriotisme i la seva pròpia prepotència que els ha portat a dividir-se en "blocs, partits i matisos" com si Rússia fos una democràcia anglosaxona consolidada. El cap de files dels reformistes, Igor Gaidar és el més responsable de la derrota perquè ha estat qui més ha exhibit la seva obediència als funcionaris del FMI que estan en la nòmina del Govern rus. Gaidar de vegades sembla un nen satisfet de ser bon nen, de fer el que li manen i de saber parlar tan bé l'anglès davant de la premsa econòmica especialitzada britànica i nord-americana.



Darrere de Jirinovski hi ha hagut i hi ha el KGB, importants sectors del poder policíac fàctic disposats a no perdre influència i a tenir sempre figures damunt del tauler d'escacs. El que a hores d'ara és difícil saber és si Jirinovski és l'alternativa d'aquests sectors o una peça conjuntural amb la missió de desestabilitzar.

Des del punt de vista de la seva influència social, Jirinovski ha sabut aglutinar tots els components bruns del nacional-patriotisme o nacional-bolxevisme i els ha portat a la victòria posant-los fins i tot per davant i per damunt dels components "rojos" que ha capitalitzat el partit comunista i el seu líder Guennadi Ziuganov. Tant a Jirinovski com a Ziuganov els han votat els joves que no poden accedir a les delicadeses consumistes que veuen en la publicitat i en els videoclips de la TVC. I també els han votat els menys joves que no poden suportar més la teràpia de xoc, els sous i les pensions de misèria, mentre els Mercedes i els Volvos —mafiosos, empresaris, demòcrates— es passegen ostentosa-

I Ieltsin, pels demòcrates és culpable de l'allau nacional-patriòtica per haver volgut mantenir la seva figura presidencial per damunt dels partits, per damunt del bé i del mal, per no haver-se mullat i haver donat suport públic als blocs reformistes que fa dos anys i mig el van portar, a ell, al poder. Ara és Jirinovski qui diu que Ieltsin és un gran patriota

que ha evitat la guerra civil, que està molt pressionat per la dreta i per l'esquerra, i que per això, diu Jirinovski, cal mantenir-lo en la presidència... però no pas per gaire temps.

Ieltsin no es pot passar la vida dissolent i bombardejant parlaments i haurà d'acabar entenent-se amb els nacional-patriòtics de la nova Duma. Però la po-

larització ideològica no permet al president gaire marge de maniobra i qualsevol pas en fals podria ser fatal. L'octubre passat Ieltsin no va repetir el paper de Kerenski l'any 1917 fugint davant del cop de mà bolxevic; a partir d'ara haurà de procurar no ser Hindenburg al gener de 1933 cridant Hitler a formar govern.

Llibert Ferri

Els 'hípers' i els petits

Fabià Estapé aposta en aquest article per la proliferació dels hípers i per l'especialització de les petites botigues, així com per la liberalització d'horaris.

La qüestió, els ho ben juro, s'ha fet força emprenyadora, especialment pels qui vivim al Principat. De sobte s'han posat en escena tots els tòpics: així ens parlen de la botiga petita, familiar, que viu pensant en la gent del barri. Enfront, ens diuen, s'alcen els grossos, els grans i maleïts, moltes vegades propietat de capitals forans, en mans de jueus i tot. Com era d'esperar, els gremis —o dolça recordança de l'Edat Mitjana!— han fet mans i mànigues perquè les Autoritats, amb majúscula, facin tot el necessari per barrar el pas al progrés. Sembla que siguem cap a la segona dècada del segle XX. Llavors a les grans ciutats de l'estat s'esgrimen els interessos dels vells i enxarolats "Simons" enfront dels automòbils, que, pintats —a Barcelona— de groc, feien palesa la seva superioritat sobre les cavalleries; aleshores es parlava de protegir els interessos agraris: qui es menjaria tot l'alfals? Afortunadament les coses van caure cap a on aconsellava el sentit comú. Ja no hi ha Simons si no és als museus, i els taxis malden per travessar les cada vegada més atapeïdes barreres que representa el creixent procés de motorització que volen els ciutadans. A l'esmentada polèmica entre els hípers i els petits falta, com sempre passa amb tot proteccionisme, la referència als vertaders subjectes que han de tenir a les seves mans la decisió final: els consumidors. Per què s'ha de negar la

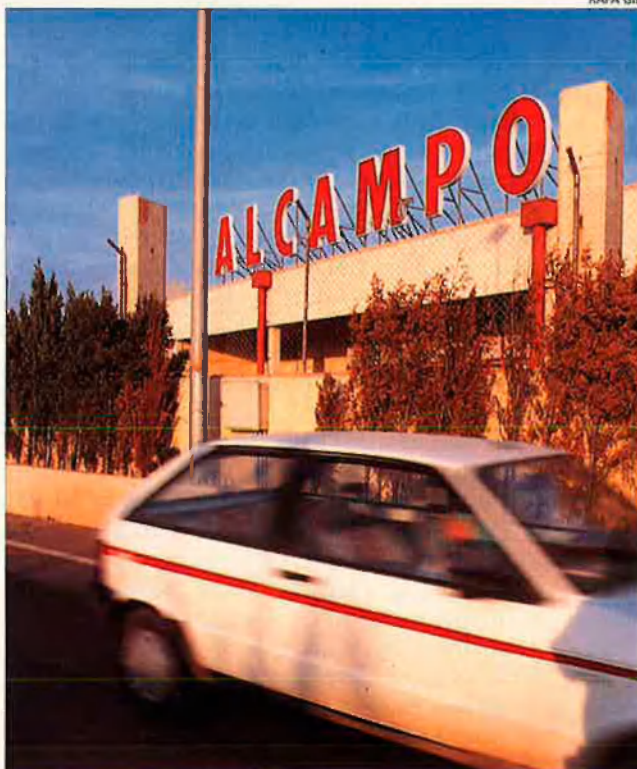
possibilitat de comprar després d'una jornada de treball? I això, naturalment, per als que el tenen. Hem aconseguit que la dona treballi, i volen negar-li ara la possibilitat de triar i remenar als hípers?

Senyors que teniu, avui per avui, les regnes pel mànec, deixeu-vos de romanços i feu front a la realitat. La major part de les botigues no compleixen els requisits de neteja i seguretat que els són aplicables segons les Ordenances Municipals. Als hípers pel contrari se'ls han imposat reglaments d'extrema rigorositat;

els compleixen i volen obrir també els dies de festa. Amb quins arguments se'ls hi vol prohibir? Ja no val, creguin-me, els fal·laços arguments de la propietat estrangera ara que som membres, des de l'I de gener de 1986, de la Comunitat Econòmica Europea; què hem de fer per modernitzar els governs, ara que la tecnologia imposa les seves lleis?

En cap país del nostre entorn es poden sentir els pseudoarguments que es llancen com fones distretes en la polèmica entre els hípers i els petits. Jo els ben asseguro que en el reduït terme d'una illa de les que va dibuixar el 1859 l'enginyer Ildelfons Cerdà, es poden apreciar diferències de dos o tres duros en una mateixa marca de formatge: nacional per més senyes. Deixem, doncs, les faldèries i anem per feina, que n'hi ha, i molta, per cert. No podem posar més entrebancs ni més bastons a les rodes. Si no volen obrir, que no obrin; ells s'ho trobaran quan facin comptes si és que en fan. Jo vull, per Barcelona, on visc, un nombre creixent d'hípers i un nombre important de botigues cada vegada més especialitzades. Tenen un lloc a l'economia de mercat, però no necessiten continuar embolcallades com nens de pit: no busquin mamelles acollidores en les Ordenances Municipals. Ja n'hi ha prou d'aquesta conya marinera, i perdonin l'expressió.

Fabià Estapé



Grans superfícies. La polèmica continua.